

Arrest

**nr. 60 028 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is van Angolese nationaliteit, geboren te Kabinda op 12 april 1989.

1.2. Verzoekster diende op 12 maart 2010 een asielaanvraag in. Op 6 mei 2010 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te weigeren.

1.3. Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 49.570 van 14 oktober 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster geweigerd heeft.

1.4. Op 9 december 2010 heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid beslist dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening van

een bijlage 13quinquies. Dit is de bestreden beslissing, die op 15 december 2010 werd betekend. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (G.L.C.)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Angola*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 14 oktober 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op. Zo stelt ze dat verzoeker een uitvoeringsmaatregel aanvecht, waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfstoestand. De verwerende partij is van oordeel dat de uitvoerbaarheid van het bestreden bevel behouden blijft en dat het bestuur een herhaald bevel zal afgeven gezien de kennelijk illegale verblijfssituatie van verzoeker.

2.2. De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

2.3. Artikel 75 § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de Raad op 14 oktober 2010 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2010 tot weigering van het vluchtelingenstatuut ten aanzien van verzoeker heeft bevestigd. Tevens weigerde de Raad verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus in datzelfde arrest. Ingevolge het uitvoerbaar worden van het arrest van de Raad wordt in toepassing van artikel 75 § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 9 december 2010 aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

2.5. De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door t Commissaris-generaal heeft bevestigd en tevens de subsidiaire beschermingsstatus weigerde en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker betwist dit laatste overigens niet.

Heeft het bestuur een gebonden bevoegdheid, dan zal zijn beslissing met betrekking tot een subjectief recht beperkt blijven tot het erkennen en verklaren dat de in de norm van het objectief recht vermelde voorwaarden vervuld zijn. De gemachtigde kan ingevolge artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit enkel vaststellen of de voorwaarden vervuld zijn. Indien deze vervuld zijn is het bestuur aldus sowieso

gehouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het heeft ter zake immers enkel een gebonden en geen discretionaire bevoegdheid. Daar verzoeker niet betwist dat aan de voorwaarde vermeld in artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, met name *“dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling”* niet zou voldaan zijn en deze voorwaarde ook daadwerkelijk voldaan werd, getuige de beslissingsstukken gevoegd in het administratief dossier, staat niets de correctheid van deze toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit in de weg.

2.6. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de Minister aldus niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker in principe geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Het beroep is onontvankelijk.

2.7. In de mate dat verzoeker zich wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de toelichting van diens middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en van artikel 33 van de Conventie van Genève.

3.2. Verzoeker verwoordt het als volgt: *“Schending van artikelen 3, 8 en 12 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht. Krachtens artikel 33 van de Conventie van Genève: PROHIBITION OF EXPULSION OR RETURN ("REFOULEMENT") 2. No Contracting State shall expel or return ("refouler") a refugee in any manner whatsoever to the frontiers of territories where his life or freedom would be threatened on account of his race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion. 2. The benefit of the present provision may not, however, be claimed by a refugee in whom there are reasonable grounds for regarding as a danger to the security of the country in which he is, or who, having been convicted by a final judgment of a particularly serious crime, constitutes a danger to the community of that country". Artikel 33 van de Conventie van Genève is zowel toepasbaar op de erkende vluchteling als op de kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een definitieve beslissing (Raad van State, arrest nr. 87.141 van 9 mei 2000). Er zou niet gespeculeerd kunnen worden op de goede wil van verwerende partij om haar internationale verbintenissen te eerbiedigen; immers, een zulke wil in hoofde van verweerder is niet aangetoond wanneer men de veelvuldige veroordelingen van België in het domein van uitzettingen en de recente arresten van Uw Raad bekijkt (RW, arrest nr. n°41.230 van 31 maart 2010). Bovendien, maakt de inachtneming van de goede wil van verwerende partij niet deel uit van een legaliteitscontrole. Zoals eraan herinnerd werd door het EHRM in het arrest Conka tegen België van 5 februari 2002 (csdt.83), «les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est la une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inherent a l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, latridis c. Grèce, [GC], n° 31107/96, §58, CEDH 1999-11)... ». Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gefungeerd op Uw arrest van 14 oktober 2010 dewelke verzoekster de hoedanigheid van vluchteling weigerde eveneens de toekenning van de subsidiaire status. Verzoekster maakte gebruik van het enigste beroep dat tegen het arrest van Uw Raad in volle rechtsmacht mogelijk was. Deze procedure werd toelaatbaar verklaard en indien verzoekster terug naar Cabinda verstuurd wordt, zal haar beroep zonder voorwerp worden. Door verzoekster te dwingen om terug naar haar land te keren, begaat verweerder een manifeste*

appreciatiefout en schendt de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, aangezien ze een einde maakt aan het beroep waarvan de aangevoerde middelen een grond kunnen vormen om de cassatie te laten bevelen (artikel 20 § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State). De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing zal een hindernis vormen voor de verderzetting van de asielaanvraag, wat op zich in strijd is met artikelen 3, 6 en 13 EVRM (arrêt EHRM van 26 april 2007, RDE 2007, p.193). Ten laatste, in geval van cassatie van het arrest van Uw Raad zal de bestreden beslissing geen enkele legale grond meer hebben. (Raad van State, arresten nr.179.361 en 179.362 van 7 februari 2008);"

3.3. Vooreerst geldt dat verzoekster niet erkend is als vluchteling, zodat haar verwijzing naar artikel 33 van de Conventie van Genève niet dienstig is. Verzoekster toont geen schending aan van het non-refoulement beginsel zoals verwoord in artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dat enkel van kracht is voor de erkende vluchteling.

3.4. De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wordt geacht dit zelf uit te voeren. De bestreden beslissing impliceert daarentegen geen gedwongen terugleiding.

3.5. Wat verder de schending betreft van de door verzoekster aangehaalde artikelen van het EVRM, blijft verzoekster in gebreke aan te geven om welke reden zij deze artikelen precies geschonden acht door de voorliggende bestreden beslissing. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels in concreto zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken kan verdedigen. Ook indien in de toelichting van het middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing in deze precies en concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

3.6. Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen die niet, naar behoren, worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Waar verzoekster nog citeert uit een arrest aangaande artikel 13 EVRM, merkt de verwerende partij nog op dat uit de rechtsleer blijkt dat artikel 13 EVRM, geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.). zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 E.V.R.M. Artikel 13 van het E.V.R.M. kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster roept de schending in van artikel 3 en 8 van het E.V.R.M., maar uit het middel blijkt dat verzoekster geen ernstige schending van artikel 3 en 8 van het E.V.R.M. aantoon.

3.7. Voorts is het de Raad in het kader van artikel 8 van het EVRM niet duidelijk op welke familie- of gezinsband verzoekster hier doelt. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.8. Verzoekster geeft echter nergens te kennen dat hier in casu sprake is van een familie of een gezin waarvan zij deel uitmaakt die door de bestreden beslissing getroffen wordt op een wijze die strijdig is aan artikel 8 EVRM.

3.9. Tot slot herhaalt de Raad dat het cassatieberoep dat verzoekster heeft ingediend tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 oktober 2010 geen schorsende werking kent. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet rechtsgeldig en uitvoerbaar geacht worden,

tenzij en totdat de Raad van State er als cassatierechter anders over zou beslissen. Verzoekster haar beschouwingen kunnen niet als een volwaardig en ontvankelijk middel worden aanzien.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC